

разни въпроси, като черпѣлъ примѣри отъ древнитѣ грѣцки писатели. „Следъ като ги подготвихъ така, бележи той, захванахъ да ги посвещавамъ въ висшата спасителна за родината целъ, съ силно убедителни думи, като тия на Евангелието. . . . Честото прочитане на Евангелието стана за тѣхъ законъ и висша нравствена храна. . . . Тѣ узнаха, че истината действително се намира въ Евангелието и въ Светото писание и че който търси, намира истината, която спасява. . . . Уроцитѣ по математика, естествознание, география и народна история бѣха най-силнитѣ двигателни сръдства за подготовка на младежта. . . . Здраво свързани помежду си, ние се чувствувахме способни да превъзмогнемъ всичко и да успѣемъ въ започнатото дѣло (великото народно дѣло). Като че ли Божия воля съпровождаше всичко, което предприемахме. . . .“ Дори въ гр. Шуменъ той основалъ презъ 1827 г. братство, което стояло въ връзка съ Сливенското.

Узналъ въ 1827 г. отъ единъ руски куриеръ, Дюхамелъ, който отивалъ за Цариградъ, че идната пролѣтъ непременно ще избухне война между Турция и Русия, Селимински обмисля съ братството поведението на българитѣ за този важенъ и очакванъ съ трепетъ случай. Всѣки членъ пригответъ достатъчно храна за семейството си, орѣжие и военни припаси, а които познавали балканскитѣ пѣтеки се пригответи за хайдутѣ и за услуга на рускитѣ войски. Завързала се тайна преписка съ Букурещъ и Цариградъ, за да се узнава на време какъ върви политиката и какво предприематъ турцитѣ. Войната бива най-после обявена въ началото на 1828 год. Османскитѣ войски минавали презъ Сливенъ къмъ Дунава, и цѣлиятъ градъ трѣбвало да работи за тѣхъ, да ги храни, да ги снабдява съ дрехи и обуца, да понася безброй лишения и неправди. Грѣцката класа, споредъ пословицата „вълкътъ чака мъгливо време“, се съюзила съ безмилостнитѣ варвари, за да потиска, клевети и ограбва народа. Наклеветенъ билъ и Селимински, и той трѣбвало да се крие нѣколко седмици, за да не бжде убитъ. По една щастлива случайность, тъкмо тогава билъ поканенъ той за учителъ въ Пловдивъ, и тамъ престоива той една година, докато руситѣ влѣзли победоносно въ Сливенъ.

Влизането на руситѣ въ Сливенъ на 11 августъ 1829 г. турило край на страховете и мъжките. „Българитѣ тогава прибързаха и се нахвърлиха като левове върху подплашенитѣ и бѣгащи въ безредие врагове.“ Но опияненитѣ отъ радость за избавата трѣбвало да изтрезнятъ скоро, щомъ на 2 септемврий с. г. се сключилъ Одринскитѣ миръ, споредъ който рускитѣ войски трѣбвало да изпразнятъ